

Minu Tarvastu 2025

Tarvastu gümnaasiumi õpilastööde kogumik
Tarvastu esmamainimise 800. aastapäeva puhul

Saateks

Aasta 2025 oli Tarvastu inimeste jaoks erilise tähendusega: möödus 800 aastat nende kodukoha esmamainimisest.

Tarvastu gümnaasium tähistas seda õpetaja Aive Kaldra algatusel projektipäevaga, kuhu mahtus erinevaid põnevaid tegevusi. Õpilased said harrastada muistset võitluskunsti, mängisid keskaegseid mänge, panid proovile oma ajalooteadmised ja pidasid maha vägeva pikniku iidse ordulinnuse varemete vahel.

Auväärse tähtpäeva jäädvustamiseks kirjutasid ja joonistasid õpilased sellest, mis on neile Tarvastus oluline ja jääb juubeliaastat meenutama. Kodu ja pere, kool kodu lähedal, koduküla, skeitpark, laululava, staadion, *discgolf*, vanemate kõrval õpitud maatööd, kodumets ja linnulaul - see ongi Tarvastu aastal 2025.

Õpilasi juhendasid õpetajad Kaja Kärp, Küllike Bärengrub ja Helle Soots ning oma panuse andis õpetaja Aime Mäeorg, kes mõtestas lahti sõnapaari „Minu Tarvastu” oma kogemusele ja avaramale taustale toetudes.

Käesolevas kogumikus heidavadki noored pilgu oma kodukohale sellisel moel, nagu nad seda näevad ja kogevad, aga siit leiab ka meenutusi, mis muudavad Tarvastu eriliseks kohaks inimeste südames.

Head lugemist!

Helle Soots
Tarvastu gümnaasiumi õpetaja

Just siit kasvavadki Eesti tuleviku tegijad

108 aastat tagasi täitus unistus vabast Eestist. See ei sündinud iseenesest, vaid tänu julgusele ja usule, et me väärimme oma riiki. Täna on meil õnn tunda end osana sellest suurest ja kestvast loost.

Meie kool asub siin, keset Mulgimaa künkaid ja ajalugu. Sageli mõtleme riigist kui millestki kaugest, mis asub Tallinnas või Toompeal. Kuid tegelikult algab Eesti just siit – Tarvastu ordulinnuse varemete vahelt, Mustla tänavatelt ja meie koolipingist.

Riik on täpselt nii tugev, kui tugev on meie kogukond. See on nagu vana mulgi talu – kui vundament on kindel ja katus peab, siis kestab koda põlvest põlve. Teie, noored, oletegi see uus ja kindel kiht meie kogukonna ja riigi kojas.

108 aastat on pikk aeg, kuid vabadus ei ole kunagi midagi enesestmõistetavat. See on kingitus, mida tuleb hoida iga päev.

Vabadus on võimalus õppida, reisida ja oma arvamust avaldada.

Vastutus on see, mida me selle vabadusega peale hakkame.

Kas me märkame kaaslast, kes vajab abi? Kas me hoiame oma emakeelt puhtana? Kas me panustame sellesse, et meie kodukoht oleks parem paik? Need on väikesed sammud, mis kokku moodustavadki suure isamaa-armastuse.

Me elame kiiresti muutuv maailmas, kus tehnoloogia ja tehisintellekt on saanud meie igapäevaosaks. Kuid on asju, mida ükski algoritm ei asenda: see on meie ajalugu, meie laulud ja tantsud ja see eriline tunne, kui sini-must-valge lipp päikesetõusul Pika Hermannini torni tõuseb.

Ma soovin teile kõigile julgust. Julgust olla teie ise, julgust unistada suurelt ja julgust hoida oma juuri. Olge uhked oma kooli ja oma kodukoha üle, sest just siit kasvavadki Eesti tuleviku tegijad.

Tarvastu gümnaasiumi direktor Anne Põldsaar

vabariigi aastapäeva aktusel 2026

Minu armas kodu

Kõigil on oma kodukoht, mida ta väärtustab ja hoiab. Kui kodust eemale minna, tekib jällegi koduigatsus ja tahe tagasi minna. Vahel me ei teagi, kui palju me oma kodu armastame, enne kui oleme sellest eemal.

Mina olen Tarvastu gümnaasiumis käinud esimesest klassist alates ja tunnen seda kohta väga hästi. Valisin gümnaasiumiastmes siinsamas jätkamise, sest ei tahtnud veel hüvasti jätta. Kõik eelnevad kooliaastad on läinud tegelikult väga kiiresti, nii et ma ei pannudki tähele, kui palju aega juba möödunud on.

Tarvastu on väga armas ja väike paik. Siin on võimalik teha mitmeid toredaid asju, näiteks skatepargis aega veeta, noortekeskust külastada või hoopis discgolfi mängida. Neid tegevusi on veelgi rohkem, mistõttu siin ei hakka kunagi igav.

Minu kodukoht on mulle tähtis mitte ainult seetõttu, et siin on palju tegevusi, vaid ka sellepärast, et siin on minu pere, sõbrad ja mälestused. Need teevadki Tarvastust koha, kuhu alati tagasi tulla tahaks. Kodu annab inimestele kindlustunde ja turvatunde.

Sellepärast usun, et kodukoha väärtustamine on väga oluline. Kuigi maailmas on palju huvitavaid paiku, jääb oma kodu alati kõige tähtsamaks.

Daisy Koitmets

Kodu, mis jääb

Tarvastu ei ole vaid koht kaardil,
vaid sammud kasteheinas,
lossivare mis sosistab lugusid
ammustest aegadest, mil seinad veel
püsti seisisid.

See on koolimaja,
kus kriiditolm ja naer
seovad kokku põlvkondi,
kus iga õpilane jätab jälje
tuleviku uksele.

Tarvastu on inimesed.
Soojad pilgud, tugevad käed,
soe tunne, et sa ei ole üksi,
sest keegi märkab.
Keegi kuuleb.

See on jõgi, väsimatu vooluga,
metsad, mille vaikus räägib rohkem
kui raamat riulis,
ja põllud, mis toidavad
me ihu ja hinge.

Minu Tarvastu on rohkem kui kodus,

see on juur, mis toetab,

tiib, mis kannab.

Näitab valgust teel mul minna,

kuid ka alati tagasi lubab tulla.

-A.S

Minu kodukoht

Mulle on Tarvastu alati olnud üks oluline paik. Olen siin üles kasvanud ja veetnud kogu oma lapsepõlve. Tarvastu on üks ilusamaid kohti, mida ma tean. Siin on väga kaunis loodus, mis on eriliselt ilus just suvisel ajal.

Meil on siin palju kohti, kus noortele meeldib oma aega veeta. Need on kooli kunstmuruväljak, laululava, Tiigi pood ja mänguväljakud. Aga on ka kirik, kolm toidupoodi, raamatukogu, muuseum, kool ja laululava.

Tarvastu koolis käib peaaegu 300 õpilast. Lisaks toimub siin palju üritusi, mida korraldavad meie enda kooli õpilased ja millest saavad ka teised osa võtta. Veel on meie gümnaasiumil eriliselt toredad ja abivalmis õpetajad, kes on alati valmis abi pakkuma.

Lisaks pakutakse Tarvastus ka erinevaid trenne nii täiskasvanutele, noortele kui ka lastele. Näiteks võrkpall, rahvatants ja meil on olemas ka jõusaal. Lisaks on meil siin ka veel oma muusika-ja kunstikool. Tarvastu on minu arvates paljudele inimestele tähtis, aga erinevat moodi. Mõnele rohkem, aga teisele mitte nii palju.

Gea Arumäe

See on Tarvastu

Kunagi oli olemas Tarvastu kihelkond. Tänapäeval asuvad selles piirkonnas Mustla, Kärstna, Kitsi, Suislepa ja Vambola, mida tänapäeval tuntakse Soe külana. Pealt vaadates võib tunduda, et siin Tarvastus ei toimu mitte midagi, aga nii need asjad tegelikult pole.

Mustlas on palju tähtsaid kohti, näiteks kool, raamatukogu, käsitöökoda ja rahvamaja, kus tegutseb ka Mustla noortekeskus. Mustlas on ka palju teisi erilisi paiku. Kohe mõttesse tuleb kooli lähedal Mulgi Majakas. Erinevalt teistest majakatest seal otsas ei põle mitte mingit tuld laevadele, vaid seal lehvib Mulgi lipp.

Minu jaoks on tähtsam Tarvastu Gümnaasium, kus ma õpin. Samuti on tähtis muusika-ja kunstikool, kus ma õpin kunstiosakonnas ja algklassides õppisin akordionit.

Karoliine Puidet

Minu Tarvastu

Sõnapaaril „Minu Tarvastu“ on minu ja mu pere jaoks suur ja sügav tähendus. Olen põline tarvastulane, siin on elanud-sündinud-kasvanud minu isa, tema vanemad ja vanavanemad mitmed-setmed põlved tagasi.

Aga alustaksin siiski oma lapsepõlvest, üsna algusest. Mu pere kolis peale isa ülikoolis töötamise aega Tartust tagasi Mustlasse. Olin siis kolme- või nelja-aastane. Isa asus tööle Mustla Keskkooli bioloogia ja botaanikaõpetajaks, õpetas muidki aineid. Isa, Kaarel Mäeorg, võttis kõike, mida ta tegi, südame ja hingega. Mäletan, et ta läks koolitundidesse, kaasas ikka kotitäied taimi, käbisid, oksti, puitu, seeni. Meie vennaga olime ikka abis neid varumas, kuigi olime väikesed. Isa ütles, et Tarvastu kant on väga rikas, siin leidub palju taimeliike, seeni ja muid loodusrikkusi. Kui isal oli rohkem aega, rääkis ta meile Tarvastust lugusid, legende ja ajalugu. Käisime ka jalutamas ja matkamas. Tihti viis meie matkateekond Tarvastu linnamäele, ordulossi varemetesse, saime teada selle paiga ajaloost ja kuuvalgetel öödel valge varjuna hõljuvast Danusiast. Käisime kalastamas Tarvastu jõe ääres. Kevaditi aga viis ta meid Raaga orgu, Tarvastu ürgoru algusesse sinililli otsima ja sealset ojanõlval olevat paljandikku vaatama. Sügiseti õpetas ta meid hindama lehtede langemise lumma ja seenerikkaid Tarvastu metsasid.

Kui kooli läksin, kutsuti isa tööle kolhoosi, agronoomiks. Kolhoosid oli tolle aja põllumajanduse ühisettevõtted, mida juhtis ja kontrollis vene võim. Siinne kolhoos kandis nime „Koit“. Isa ütles, et tegelikult asuvad need põllumaad ja metsad vana Tarvastu kihelkonna aladel ja see kolhoos ei kanna õiget nime, sest sellel puudub tähendus siinsete inimeste jaoks.

Vend oli juba koolipoiss ja minustki sai koolilaps Mustla Keskkooli algkoolimajas, endises Tarvastu kihelkonnakoolis, mida rahvasuus kutsuti köstrikoolimajaks. See oli armas ja kodune paik õppimiseks. Söögivahetunnil toodi hobusega pagaritöökojast sooje kohvisaiakesi ja teed, mille imeline lõhn on siiani meeles. Maja meenutas veidi „Kevade“ filmist tuttavat Palamuse kooli. Kooli kõrval oli väike mäekül, mis kaevuveega kastetult oli imeliseks liumäeks. Kool ise asus Mustla külje all Porsa külas, seega ikka Tarvastus.

Lapsena isa suust kuulnud lugudest jäi teadvusse, et Tarvastu on paik, kus elas tark ja töökas rahvas, ettevõtlikud inimesed, kes tegid siin suuri tegusid. Eesti ajal, enne sõda, loodi siinsete põllumeeste, perenaiste, hariduse- ja kultuuriinimeste eestvõttel ühistuid, orkestreid, haridusseltse, perenaiste seltse,

olid noorkotkad ja kodutütred, Kaitseliidu mehed, mindi Vabadussõtta, kaitsti kodumaad. Siin elas kirjamehi, muusikuid, koolmeistreid, kes on läinud Eesti ajalukku. Lugematud lood Tarvastust olid mu lapsepõlveaegade saatjaks. Tarvastu nimi jäi selles kõlama uhkelt ja suurelt.

Kurvad olid isa jutustatud lood sõjaajast. Oli vaesus, segased ja ohtlikud ajad, Mustla valgesse koolimajja paigutati Saksa sõjavägi. Lehma karjamaalt koju toonud poisikesele heitis pommi madalalt üle lennanud vene lennuk, isa jäi õnnekombel siiski terveks. Hirmus oli Tarvastu taludest üle käinud laastav küüditamiste laine. Isa oli karjapoisina mitmetes taludes koolihariduseks suviti raha teeninud ja teadis talude nimesid ning neis elanud inimesi hästi. Ta rääkis taluperemehest, kes oli väikesele karjapoisile õhtuti raamatuid lugenud ja lugusid rääkinud. Ka selle, Undi talu toreda peremehe ja tema pere, küüditasid vene sõdurid Siberisse. See oli mu tol ajal koolpoisist isale jätnud hinge väga sügava haava. Isa rääkis sellest ajast kui Tarvastu suurest leinaajast: kõik, mis oli üles ehitatud ja loodud, laastati, inimesed olid ära viidud, sõjas hukka saanud, need, kes jäid, olid hirmul ja segaduses. Isa oli tol ajal endale seadnud sihi, et õpib põllumeheks ja toob elu siia tagasi. Elu läks edasi, tuli elada ajas, mis oli, võim muutus ja vabadusest räägiti vaid sosinal. Aga oli vaja toime tulla ja meenutades muistseid aegu Tarvastust, rääkis isa nendest meile, lastele, soovides, et ka siia tulevad paremad ajad...

Aime Mäeorg

Tarvastu gümnaasiumi õpetaja ja vilistlane

Tarvastu on nagu aeglane laul,
mille sõnad libisevad mööda jõedu.
Õhtupäike värvib väljad kuldseks
ja kiriku kell kõlab nii,
nagu jutustaks ta igatsusest,
mis ei kao.

See paik ei vaja sära,
ta hingab oma vaikset ilu.
Seletamatut,
pisut valusat,
aga samas nii kaunist,
et ta jääb sinusse kauemaks,
kui sa endale tunnistada julged.

Karl-Villem Männiste

Minu juured on siin

Tarvastu on minu sünnikoht ja siin on ka minu lähedased elanud, siin on minu juured. Siit sai minu haridus alguse, siit olen leidnud oma sõbrad, keda ma tean juba üle 10 aasta. See on koht, kus olen teinud oma esimesed pättused ja õppinud kõike muud vahvat. Olen väga tänulik, et olen sellises kohas sündinud. Tarvastus saab kõike teha, kui on piisavalt loovust ja viitsimist.

Tarvastus on selle väikese koha kohta väga palju sportimisvõimalusi. Kuskil mujal sellise suurusega külas sa ei näe tutikat staadioni, suurt kunstmuruplatsi, kus saab jalgpalli mängida, veel saab siin korvpalli mängida ja 14-korvilise discolfi raja läbi teha.

Tarvastus on ka päris palju ajaloolisi kohti, näiteks Laikivi, Vanapagana kivi, ordulinnus ja palju muud põnevat, mida uurida ja teada. Tarvastust on tulnud ka olümpiavõitja Martin Klein, kes sai hõbeda maadluses.

Gregor Kiriland

Minu kodukoht on Tarvastu.
Iidsed lossivaremed meenutavad vana aega.
Näha saab ka kirikut, mis on siin olnud sajandeid.
Uhkelt laiub läheduses Võrtsjärv.

Tarvastus on rahulik ja kodune tunne.
Armastus selle paiga vastu kasvab ajaga.
Radadel on palju mälestusi ja lugusid.
Väärt on siin nii loodus kui ajalugu.
Alati on hea tunne tagasi tulla.
Siin on inimesed, kes teevad paiga eriliseks.
Tarvastu jääb alati südamesse.
Uhkus oma kodukoha üle on siiras.

Steven Christofer Suurhans

Tagasi kodukohta

Tarvastu on koht, kus inimesed on kõige tähtsamad. See on esimene asi, mida ma ütlen, kui keegi küsib, kust ma olen. Tarvastu ei ole mingi unistus; see on elav paik, kus ümberringi käib oma rütm ja kus sõprus tähendab tegusid ja mälestusi.

Tarvastuga seob mind pool lapsepõlve, enne elasin ma üldse teises riigis ja ei teadnudki, mis on Tarvastu ja kus see asub. Ma olen väga tänulik, et mu vanemad siia Soe külla maja ehitasid, ma ei kujutaks ette ennast teises asulas elamas. Muidugi elab siin ka mu vanaema ja tal on väga tore külas käia.

Tarvastus on ka gümnaasium, kus ma praegu käin. Olen siin esimesest klassist saadik käinud ja mina ütleks, et see on parem kui mõni linnakool, sest siin on nii rahulik ja vaikne. Ma poleks eesti keelt selgeks saanud, kui siin poleks olnud nii toredaid õpetajaid.

Iga Tarvastu küla on mingis mõttes eriline, kõikidel küladel on oma tähendused. Loodus on siin väga ilus ja loomulik, Tarvastus on palju erksaid värve ja see on tore. Kivilõppe külas Võrtsjärve ääres on üks suur kivi, mida kutsutakse Kalevipoja kiviks. Legendi järgi olevat Kalevipoeg selle kivi visanud Võrtsjärve teisest kaldast. See teeb Tarvastu päris eriliseks.

Ketlin Plado

Tarvastusse kooli

Kui ma mõtlen sõnale Tarvastu, siis esimese asjana tuleb mulle pähe kool ja see, kuidas saatus mind just siia tõi.

Aga tegelikult tahaksin öelda, et mul on Tarvastuga seos juba enne seda, kui siia kooli tulin. Aastas käisin siin päris mitu korda sellepärast, et oli soov lähedaste haudadel käia ja neid korrastada. Või siis käisin emaga kaasas, kui vanaema soovis poodi või perearsti juurde minna. Vanaema elab Anikatsis, nii et päris lähedal. Samuti kolis mu sugulane hiljuti Mustlasse, et olla oma sugulastele lähemal.

Ma arvan, et kui mõtlen Tarvastu peale, siis eelkõige tuleb mulle meelde lapsepõlv, kuna tegelikult kunagi kuulus Anikatsi ka Tarvastu valda. Enamus enda lapsepõlve veetsingi seal või siis vanavanaema juures, kes elas Ämmuste külas.

Sugulastele on siiani üllatav, kui ütlen, et tulin Tarvastu gümnaasiumisse, sest keegi ei osanud seda arvata. Aga tegelikult olen õnnelik, et just siia tulin.

Angeelika Hunt

Esimene päev 10. klassis

Oli 2. september 2024. aastal. Koolimajja sisse astudes tundus algul kool väga rahulik ja vaikne. Asi võis olla ka selles, et ma jõudsin kohale üsna vara.

Kohe tervitas mind kooli garderoobis töötav valvuritädi. Küsis, et kas mina tulin siia kümnenklassi. Vastasin, et jah see olen mina, ning ta juhatas mind garderoobi, andis mulle nagi numbri, see oli 309. Edasi sain teada, et mu klassijuhatajaks on Margus Igga, ja mind juhatati klassiruumi.

Algas klassijuhatajatund ja nägin esmakordselt oma uusi klassikaaslasi. Meile räägiti ikka seda sama vana juttu, mis igas koolis, et me kannaks vahetusjalanõusid ja paneks õpikutele paberid ümber. Muidugi ka seda, et gümnaasiumis puududa on väga halb ja võib õppimist rängalt mõjutada. Mina loomulikult tegin ja andsin endast parima kõiges, mida õpetaja ütles.

Tunni lõppedes kõndisime laululavale, kus toimus avaaktus. Peeti kõnesid, lauldi ja tantsiti. Aktus kestis oma tund aega ning pärast pakuti kooli ees kõigile kooli poolt tasuta jäätist. Kooli esimene päev oli möödunud vägagi edukalt ja rõõmsalt.

Stefan Sinkov

Mina ja Mustla

Kuigi ma tegelikult siin ei ela, olen ma siiski seotud Mustlaga. Käin siin koolis ja mõned mu sõbrad elavad siin. Nii et isegi kui koolivaheaeg on, käin ma ikka siin. Mustla ongi seetõttu mulle väga kalliks saanud ja alati on tore siia tulla.

Mustla pole kohe kindlasti mingi linn, aga seda ma ei tahakski, sest siin on ju kõik olemas: poed, ilus loodus(park), mänguväljakud lastele, skeitpark ja palju veel. Ja Mustla tehakse järjest uuendusi ka, näiteks skeitpark on täiesti uuesti üles ehitatud ja palju turvalisemaks tehtud, et ka väiksemad seal olla saaks. Ning kool ja lasteaed on ka loomulikult olemas, nagu igas suuremas alevikus.

Meie koolis käib igast piirkonnast inimesi, sest kõigil oli soov osa saada meie aleviku elust. Ning kui te mõtlesite, et kuidas meie tänavad nii puhtad on, siis see on tänu kooliõpilastele, kes iga aasta koristuspäeval jagavad Mustla piirkondadeks ja teevad korda.

Kaisa Verismaa

Gümnaasiumi raamatufestival

Kõik sai alguse 29. jaanuaril, kui kooli külastas kirjanik Lauri Räpp. Ta avas noortele oma mõttemaailma, rääkides elust, loometööst ja kirjandusest. Tema sõnad pakkusid julgustust ning tõid kaasa arusaama, et „ei“ ei tähenda lõppu, vaid uut võimalust. Õhkkond oli soe ja inspireeriv, jättes kuulajatele mõtteainet ja motivatsiooni.

Järgmisel päeval, 30. jaanuaril, kui raamatuaasta* ametlikult algas, pani 11. klass kokku mitmekesise festivaliprogrammi. Kool muutus elavaks raamatumaailmaks, kus jagus tegevusi igale maitsele. Kokku loodi seitse eri tegevusala, millest kaks viisid osalejad kooli seinte vahelt kaugemale Tarvastu raamatukokku ja rahvamajja. Festivalipäeval sukeldusid õpilased luuletamisse, lugemisse ja filmikunsti, avastades kirjandust uuel ja põneval moel.

Eriliseks kujunesid festivalialad „Retk eesti kirjandusse“, teadmistepõnev „Kuldvillak“, luulelähedane „Luulejõgi“, kus oli külaliseks Kertu Kändla, ning „Igaüks võib teha raamatu“, kus õpetaja Tiina Viir rääkis raamatu sünnist. Need hetked panid kirjasõna elama ja pakkusid avastamisrõõmu.

Peakorraldajana oli mul siiras rõõm näha, kuidas kõik sujus suurepäraselt; klassikaaslased panid südame ja hinge sellesse sündmusesse ning andsid endast parima. Üheskoos lõime midagi tõeliselt tähendusrikast. Iga hetk festivalil kinnitas, et kirjandus on elav ja võimas ning suudab meid ühendada ja inspireerida. Meie koostöö, pühendumus ja loovus tegid sellest sündmusest unustamatu elamuse.

Helerin Ilves

* 2025 oli Eestis raamatuaasta - möödus 500 aastat esimese eestikeelse raamatu ilmumisest

Minu kooliaastad

Mina käin Tarvastu Gümnaasiumis juba viiendat aastat. Olen gümnaasiumi viimases klassis, mis paneb mõtlema sellele ajale, mis ma siin veetnud olen.

Esiteks tulevad meelde meie klassireisid ja toredad koosviibimised. Näiteks tegime 9. klassis klassiöö. Seal me mängisime mängu koos meie algklassi õpetaja Tiina Lillepuugaja ka praeguse klassijuhataja Ly Haaniga. Õpetaja Tiina oli meile ette valmistanud palju huvitavaid mängu. Tegime ka koos süüa, mäletan, et õhtul valmistasime makarone ja hommikuks pannkooke, mis tulid hästi välja. Viskasime palju nalja ja lõbutsesime palju, laulsime ja tantsisime. Isegi, kui mu klassikaaslased käivad vahel närvidele, jään ma nende nalju igatsema.

Mulle meeldib ka tantsida, käin rahvatantsus. Me oleme ka selle rühmaga palju väljaspool kooli käinud. Käime näiteks maakonna tantsupidudel ja oleme ka mõnel üritusel esinenud. Kõige rohkem esineme koolile aktustel ja kontsertidel. Harjutame esinemisteks ikka väga palju ja mul on alati rõõm laval olla ilusates rahvariides ja publikule seda rõõmu edasi anda.

Väga lõbus juhtum oli eelmise õppeaasta kevadkontserdil, kus ühel poisil läksid püksid katki meie esinemise ajal ja see pakkus meile nalja isegi esinemise ajal. Peale seda kukkus ta paariline tantsu lõpus põlvelt maha ja publik sai ka naerda.

See ongi minu Tarvastu.

Karmen Norma

Minu kodukoht Tarvastus on.

Iseenda tuleviku siin loon.

Nalja saan sõpradega koos.

Unistus on olla selles loos.

Tarvastus elada on lahe.

Ai, ei sega meid tuul, ega rahe.

Raudselt meeldib see koht sulle.

Veeretada saab siin heinarulle.

Arendada saad enda mõttemaailma.

Sa ära kinni pane silma.

„Tarvastus on igav olla“ – on vale väide.

Unistused lähevad siin kõik täide.

Victoria Viidik

Minu kooliaeg

Minu tee Tarvastus algas 1. septembril 2014, kui ma esimesse klassi läksin. Mäletan, et olin väga arg ja kartsin emast kaugemale minna, kui tema käe ulatus. Õnneks oli meie esimene klassijuhataja Tiina Lillepuu, kes julgustas mind lavale minema ja aktusel üksinda istuma.

Ma ei teadnud kedagi oma klassist, kuna käisin Viljandis lasteaias, kõik teised tulid kohalikust Mustla Lasteaiast. Väiksena olin väga huvitatud sellest, mis Mustla raamatukogu teisel korrusel oli ning ühel koolipäeval viidigi meid sinna.

Tarvastu Noortekeskus tundus hirmutav kunagi, sest seal käisid ju suured lapsed, keda kartsin natuke. Sama lugu oli ka huvijuhi Romet Koseri mänguruumiga koolimaja teisel korrusel, kus nüüd on raamatukogu. See oli nii huvitav ja pakkus uudishimu, aga ma kartsin ikka sisse minna.

Teises klassis alustasime plokkflöödi tundidega, muusikaõpetajaks oli Tiina Lillepuu. Teiste jaoks oli flöödi hääl pinisev ja nõme, kuid minu jaoks oli see lõbus ja meloodiline. Flööditunnid ei kestnud kaua, paljud läksid üle mudilaskoori, seal sai ju laulda ja see oli põnevam.

Hästi on meelde jäänud ka meie algkooli klassiruum, mis oli väga oranžikas, roheline ja valgusküllane. Väga lapsesõbralik ja värvikas, meie klassi seinal oli igal ühel oma "raamatulill", kõik raamatud, mida lugesime, panime lillele kirja ja lõpuks tuli kokku täis lill.

Teisel pool seina olid loomade ja lindude pildid, kuhu said panna kirja kuupäeva ja nime, kunas seda looma või lindu nägid. See aitas lastel silmaringi laiendada ning märkama oma keskkonda ja mis su ümber toimub, sest loomi väga tihti ei näinud, nad peidavad end ju metsas. Meie kõrval oli ainult üks klass, see oli Aino Pedai klass. Mäletan, et Aino pidi meid väga tihti keelama, kui koridoris lärmasime ja jooksisime.

Need aastad on kiiresti mööda läinud, olen juba 12. klassi jõudnud, ning jäänud on veel korraldada rebaste ristimine, tutipidu ja eksamid, siis on kõik läbi. 76. lend lõpetab kevadel.

Kelly Röönd

Lapsepõlve Tarvastu

Tarva sümbol koha loonud,
ajaloo on ümber koonud.
Paik, kus mina terve elu,
olnud osa siinsest melust.

Matkarajal, metsas, koolis
siinne paik mind endaks voolis.
Sõpradega väljas mängind,
enne veel kui heitnud süngi.

Päevast päeva kooli sõitnud,
kirikule pilke heitnud,
Õhne jõkke hüpand pommi,
mardipäeval saanud kommi.

Mälestused, kasvand suureks -
Tarvastusse jäävad juured.

Liisa Aedma

Mulgimaa kodu südames tuksub,
iga maja ja tee oma loo jutustavad.
Näen siin ehitajate käsi tööl,
uhkusega hoiame oma juuri ja maad.

Tarvastu metsad ja väljad meid hoiavad,
armastus kodupaiga vastu ei kao.

Rahva jõud ja ühtehoid meid kannavad,
väärtused põlvest põlve edasi kanduvad.

Ajalugu ja töö on meis sügaval sees,
Sammud kannavad meid edasi, tulevik me ees.

Tugevus peitub me ühtsuses ja tahtes,
uue päevaga rahvas taas kokku saab.

Anastasija Aria

Minu koolitee

Koolitee on absoluutselt kõikidele inimestele sama oluline kui koolipäev ise – ilma selleta ei saa ju kooli õppima.

Koolipäeval mõjutab see tuntud tee meie tuju nii hommikul kui ka päeva lõpus. Tüüpiliselt on hommikune käik väsitavam – tagasiminekul on ju koolipäev juba läbi ning stress on nullitud.

Sellelipoolest ei tohi märkamata jätta seda, kui kaunis võib koolitee olla ka hommikul. See on täis elamusi, isegi, kui me seda ei teadvusta. Näiteks on minu kooliteel palju huvitavaid omadusi – kurvid, ülekäigurajad, inimesed ja liiklus. Need ei ole ainult head silmadele, vaid täidavad ka väga olulisi vajadusi – sealhulgas aja teadmine. Kõige piinlikum on põhjuseta hiline mine esimesse tundi. See on eriti piinlik siis, kui see on tingitud tundest nagu "jõuan, sest kui viimati vaatasin, oli kell vähe." Kui piisavalt tähelepanelik olla, aitavad need koolitee omadused sellistest probleemidest hoiduda.

Oma koolitee kohta võin öelda, et kui üks minu klassikaaslastest veel kõnnib või igapäevane buss just saabub, siis tean, et hiljaks tõenäoliselt ei jää. Loomulikult ei ole see alati nii usaldusväärne kui kell ise, kuid siiski mängib see olulist rolli nii minu kui ka teiste aja tundmisel.

Olen märganud, kui rohkelt emotsioone ja kindlust võib olla igapäevaste tegevuste taga. See ei kehti ainult meie kooliteede kohta – ka meie elu on täis aspekte, mille taga peitub vikerkaar.

Üritan oma päevi paremaks muuta nende detailide märkamisel ja arvan, et see oleks kasulik ka kõigile teistele.

Martin Leedu

Hommikul kooli

Minu hommikune rutiin on järgmine: ärkan üles, panen riidesse, pesen hambad, panen kooliasjad valmis, süüa ja lähen kooli. Ja kõige parem aeg selles rutiinis on jalutamine.

Ma elan Mustla Viljandi- poolses nurgas ja lähen kooli jala. Mu jalutuskäik algab vara, kell 7.50 ja see on minu arvates kõige parem, kuna siis päike tõuseb alles ja väljas on väike udu hoovide peal.

Kooli poole kõndides on väga ilus vaade, nagu iga maja ja hoov oleks kuskilt muinasjutust, tehtud päriseks, kõik tänavad näevad välja, nagu nad oleks filmide järgi tehtud.

Jalutan turuplatsini, kus iga neljapäeva hommikul on turg. Turuplatsist edasi on Tünni kõrts ja sealt üle tee asub Mustla bussipeatus ja püskkaev. Lähen edasi ja möödun vanast kalsukast. Ringteelt pööran vasakule, siis paremale ja juba paistabki koolimaja. Nii igal hommikul.

Trevo Uhek

Koolist koju

Kõndides koolist koju, märkan ma iga päev, kuidas laululava juures toimub massiline kogunemine. Kõnnin sellest alati mööda. Koju jõudmiseni on veel pikk tee.

Kõnnin läbi Jaani tänava, mis on igal sügisel lehti täis. Iga kord haugub üks koer sellel tänaval mu peale. Ma tean, et see koer on seal, kuid vahest harva ma ikka ehmatan tema haukumise peal.

Edasi kõndides ei lõpe veel koera haukumine, sest Harju tänava otsa peal on järgimine koer, kes alati kellegi mööda kõndimise peale haukuma hakkab. Harju tänav on minu kodutee kõige pikem lõik. Vahel pikeneb mu kodutee tänu sellele, et ma külastan Tiigi poodi.

Kui on külmad ilmad ja natuke lund on sadanud ,siis see tänav muutub sama libedaks kui Viljandi jäähalli jää. Talvel on see kõige ohtlikum lõik minu jaoks. Harju tänavalt edasi kõndides olengi juba viimase pingutuse peal. Sealt edasi jõudes olengi juba Mustlast väljas Porsa külas. Ja olengi kodus.

Steven Savi

Kõndisin mööda teed,
vastu vaatas vaid kunsti tee.
Sisse astusin ma peatselt,
kätte tõmbus pintsel koheselt.
Tõmbasin lõuendile mõned jutid,
välja tulid mulgi mustrid.

Vaadeldes pikalt oma tööd,
kõnetas mind Mulgi vöö,
Eemale ei viinud see mind,
sest rõõmsamaks see tegi sind,
Ei hakanud ma üldse kaeblema,
kuna Mulgi veri sul sisse kaevand.

Alexandra Muts

Minu tänu Tarvastu Gümnaasiumile

Esimest korda, kui ma Tarvastusse jõudsin, ei osanud aimata, et see pisikene paik kujuneb oluliseks osaks minu elus. Jah, olin siin tihti käinud oma vanaema juures, kuid kõik oli ikkagi võõras. Olin ise ka pisike 6-aastane ja mind pandi kohe siia kooli, Tarvastu Gümnaasiumisse õppima. Minu suust tuli ainult soome keelt, mitte, et ma eesti keelt ei oleks osanud rääkida, mul lihtsalt oli piinlik.

Kui keegi oleks öelnud väiksele Kätlinile, et ta elab mõne aasta pärast Tarvastus ja õpib siinses gümnaasiumis, ei saaks ta mitte midagi aru. Esiteks ei saaks Kätlin aru, mis koht on Tarvastu ja teiseks, ta ei saa eesti keelest peaaegu midagi aru.

Tarvastu on koht, kus sain ma selgeks keele. Alguses ütlesin ma õuna asemel "öun" ja traktori asemel "taktor", aga nüüd saan lubada, et need sõnad tulevad ladusasti. Tänu minu gümnaasiumile on mu lemmiktunniks osutunud eesti keel. Tänamata ei saa jätta mu kooli väga-väga toredaid õpetajaid, kes panid mind seda keelt armastama: Imbi Napritson, Kaja Kärp, Helle Soots ja Deivi Kõverik.

Mäletan, kui tulin siia kooli, kallistasin ma oma algklasside klassijuhatajat, õpetaja Imbit iga vahetund, sest olin nii arg, et kellegagi sõbraks saada. Tänu oma põhikooli eesti keele õpetajatele tean, et -gi käib kogu aeg sõna lõppu, "õudsalt" on tegelikult "õudselt", 14 eesti keele käänet ja tänu neile on mu lemmiktegevus kirjandite kirjutamine. See tekitab paljudele hirmu, kuid minu jaoks on eesti keeles kirjutamine privileeg - seda iga inimene tegelikult teha ei saa, kui ta selleks õppinud pole.

Tavaliselt, kui minult küsitakse, mis mu lemmiktund on, ja ma vastan, et eesti keel, siis need pilgud, mis mind ründavad, on üsna hirmutavad. "Mis mõttes?" "Kuidas saab eesti keel lemmikaine olla - see on ju nii igav!" Ma arvan, et see eristabki mind teistest, et olen avatud ja julgen olla omamoodi. Tänu Tarvastu Gümnaasiumile märkan ma isegi ajakirjanike töödes vigu.

Nüüd ma saangi öelda, et tänu Tarvastule õppisin selgeks eesti keele, tänu Tarvastule ei ole mul piinlik eesti keelt rääkida ja kõige tähtsam - tänu Tarvastule on mul soov saada ajakirjanikuks, et eesti keelega igavesti parimaks sõbraks jääda.

Kätlin Plado

"Me oleme uhked oma kooli üle!"

On märtsikuu viimase reede hommik. Tarvastu gümnaasiumi vanemate klasside õpilased ei lähe seekord oma tavalistesse tundidesse, vaid võtavad suuna valge maja aulasse. Ees ootab inspiratsioonipäev, mille on välja kuulutanud oma kooli 50. lennu vilistlased, kel möödub tänavu gümnaasiumi lõpetamisest 25 aastat.

Esimese tunnikella helina järel astub õpilaste ette Tallinnas kohtutäiturina töötav Kaja Lilloja. Oma igapäevatöö põhjal räägib ta võlgadest. Sellest, kuidas inimestele tekivad võlad, kuidas need kasvavad ja kui raske on võlakoormast lahti saada. Eriti jahmatav on teada saada, et on peresid, kus laenu võetakse isegi laste nimel ja seatakse niiviisi ohtu nende tulevik, olgu siis tegemist töölevõtmisega või juba oma planeeritud laenude võtmisega.

Järgmine teema on ka väga tõsine ja mõtlemapanev. Tartu ülikooli kliinikumi psühhiaatriakliiniku sõltuvushäirete keskuse juht Teelia Rolko räägib sellest, kuidas tekib sõltuvus alkoholist ja narkootikumidest. Teelia joonistab ekraanile aju ja selgitab, mis seal toimub mõnuainete mõjul ja kui raske on neid muutusi tegelikult tagasi pöörata. Jutt tundub õpilastele usutav, kõik kuulavad hoolega. Teelia teab, mis räägib - ta puutub nende probleemidega kokku iga päev.

Ettevõtluse ja majanduse teema toob päevakorda AS Saku Metall Allhanketehase tegevjuht Gerth Kivima. Tema osaleb kohtumisel veebi vahendusel. Ta jagab oma kogemusi juhina ja räägib muu hulgas ka sellest, mida ta ootab oma töötajatelt. Tundub, et õhus on teatud aukartus suure ettevõtte juhi töö suhtes, igatahes moderaatori küsimuse peale - kes teist tahab saada ettevõtte juhiks -, kerkib üsna vähe käsi.

Oma igapäevatööd Riigikontrollis audiitorina tegev Kaidi Jakobson on valinud oma esinemise teemaks "Elust ja tööst". Mõtlen, miks selline pealkiri. Aga see, mida me kuuleme, paneb saali vakatama. Hoolimata sellest, et läheneb söögivahetund ja ühes ruumis istudes on möödunud juba kolm tundi. Meie ees hargneb lahti aus ja otsekohene, ilustamata pilguheit oma kujunemisele, lapsepõlvele ja õpingutele. Ja lõpuks - lugu 10 kuud kestnud rängast võitlusest raske haigusega. Taban end mõttelt: kui tihti me arvame ühe või teise inimese kohta, et oh, mis tal viga, tal on

ju kõik hästi. Aga keegi meist ei tea, mis selle taga tegelikult on. Olen väga tänulik Kaidile just selle vaatenurga avamise eest.

Viimane esineja on Pelgulinna sünnitusmajas naistearstina ja koolitajana töötav Annemai Märtson. Näeme slaididelt arstitöös ette tulevate olukordade simulatsioone ja harjutusnukkude peal tehtavaid protseduure - need on situatsioonid, mida tavainimene protseduuriruumidesse uudistama minna ei saa. Lõpuks kutsub Annemai oma kuulajaid osalema ühes meeskonnatöö harjutuses. Nüüd saavad kõik püsti tõusta, endale pildi valida ja omavahel suhtlema hakata.

Kogu päevakava pani kokku Mait Tafenau, kes on digitehnoloogia spetsialist ning muu hulgas teeb ka Kuku Raadios saadet 'Digitund' ja on TalTechis külalisõppejõud. Maidu sõnul tekkis neil idee tänutundest oma kooli vastu ja soovist ka omalt poolt koolile midagi pakkuda. Nagu ühest suust kinnitavad vilistlased, et nad ei ole kunagi häbenenud, et nad on väikesest kogukonnast pärit, vastupidi, just see pani aluse tugevale ühtekuuluvustundele, mis saadab neid tänini. "Me oleme uhked oma kooli üle!" ütlevad nad lõpetuseks.

Helle Soots,
Tarvastu gümnaasiumi õpetaja, 50. lennu klassijuhataja

Uus staadion

Mäletan kooli staadionit 2016. aastast. Seal olid mustad kummimatid ühest liivakastist teise. Ja alati sai koperdatud nende mattide otsa. Osa staadioniringi oli lihtsalt kaetud mullaga. Igal sügisel olid seal tammelehed ja tammetõrud maas. Ükski sügis ei olnud ilma nendeta. Praegu on kõik muutunud.

Staadion on nüüd palju uuem ja parem. Kogu jooksurada on kaetud punase kummimaterjaliga. Juurde on tulnud jõutreeninguvahendid ja teivashüppe matid. Liivakastid ei ole enam puidust äärtega, vaid on madalad ja paremad.

Staadionil on palju üritusi olnud: võrkpallimängud, „Reipalt koolipinki“, laste spordipäevad ja isegi tutipeod. Ja minule on meeldivamaks jäänud kõige rohkem tutipidu, sest 8. klass mõtles meie klassile igasuguseid mängu välja, mida oli lõbus mängida koos klassikaaslastega. Aga mulle on kõige enam meelde jäänud veepüstolitega pritsimine.

Ma loodan, et kõigil tulevastel õpilastel ka jääb siit koolist või staadionist meeldivaid hetki.

Ketlin Sisask

Mure koolimaja pärast

Tarvastu Gümnaasiumi hoone on mitmekorruseline ja mitmetahuline nii oma välimuselt kui olemuselt. Ta on olnud seal samas kohas juba aastast 1987, ehk juba 38 aastat. Selle aja jooksul on ta näinud väga palju - riigikorra muutust, lugematul arvul erinevaid inimesi, nii noori kui vanu ja loomulikult ka suurtes kogustes erinevaid tarkuseteri, mida nende 38 aasta jooksul on lastele jagatud.

Aga see inimeste pidev voog on jätnud oma jälje Tarvastu suurele koolihoonele. Tänapäevaks on ta juba väga väsinud välisilmega ja ka seestpoolt ütleb maja väga selgelt, et talle on vaja pühendada aega ja raha, et ta suudaks ka tulevikus lastele neid samu tarkusi jagada, mida on siin juba pikalt jagatud.

Tarvastu koolihoone on saanud aja jooksul omamoodi Tarvastu piirkonna edasivijaks. Tema ümbrusesse kogunevad noored lastega pered, kes tulid siia just selle ühe hoone pärast, aga samas on ta ka püsivuse sümboliks siinses kohalikus elus. Kuigi tema ümber pidevalt kõik muutub, on tema olnud kogu aeg siin ja tervitanud soojalt kõiki sisseastujaid.

Nüüd on aga selgunud, et temast tahetakse üldse lahti saada ja ta ära lammutada ning asemele ehitada uus hingetu betoonikolakas. Õnneks on hetkel veel praegusel koolihoonel väikene võimalus, et teda ei lammutata ja selle asemel muudetakse tema ise jälle uueks. Jääb üle vaid oodata ja näha, kas Tarvastu piirkonda jääb alles tema pikaaegne maamärk või sünnib siia lähiajal täiesti uus maamärk, mis alles hakkab oma mälestusi koguma.

Rasmus Pöder

Benno rada

Benno rada on kergliiklusrada, mis ühendab Mustla aleviku Soe külaga ning see rajati 2013. aastal.

Rada on saanud nime kohaliku spordimehe Benno-Einar Viirandi järgi, kes sai tuntuks kui kõige vanem Eesti maratonijooksja (olles sel hetkel 80 aastat vana), peale selle on ta ka osalenud 61 korda Viljandi järve jooksul ja üle 120 maratonil.

Kogukond on selle raja niivõrd omaks võtnud, et seal toimub igal sügisel kooli liikumispäev „Reipalt koolipinki“. See saab alguse kooli staadionilt, ning kulgeb mööda Kevade tänavat kergliiklusrajale. Benno rajal kõndides möödud kahest bussipeatusest (Tarvastu ja Liiva).

Rada ümbritsevatel põldudel kasvab teravili, mis septembri alguseks on ära koristatud. Jäänud on veel mais. Põllud kuuluvad lähedal asuvale OÜ Karpole ja heinamaad raja ääres asuvale Naelapea talule.

Rasmus Mirka

Kõige paremat toitu saab Tiigi poest

Kui Mustlast kiirelt läbi sõita, siis ei paneks midagi eripärast tähele selles väikeses alevikus, ainult kaks keskmisest suuremat poodi ja see on kõik.

Tegelikult algul oli meil ainult kaks poodi, Coop ja Tiigi pood, mida väga tihti kooli õpilased ja siin elavad inimesed kasutasid. Alles hiljuti tuli Grossi pood meile Mustlasse. Aga Tiigi pood on nii väike, et isegi ei teaks, et see olemas on, kui ei oleks põhjalikult Mustlat läbi käinud.

Tiigi pood on veel väga tuntud kohalike poolt, sest see on ainuke koht Mustlas, kust saab kiirtoitu osta. Seda pole Coopis ega Grossis. Muidugi saab Coopist ja Grossist saiakesi osta, aga Tiigi poe toit on ikka vastupandamatu.

Mihkel Ilves

Vahetunnis Tiigi poodi

Pikal vahetunnil sõpradega auto rooli

Suuna võtame Tiigi poodi

Burgeri lõhn vapustav ja hea

Sinna hulka nagitsad võtma pean

8 eurot ja 10 minutit hiljem

Ootab meid kooli ees Mai Vilgem

``Ja kust teie nüüd tulete?``, lausus ta

``Burgerit käisime söömas``, vastasin ma

Kõht on täis ja tuju on hea

Uuesti Tiigi poodi minema pean

Üks viimane burger on see, mis mul vaja

Valmis vaatasin bussi aja

Burger näpus, jooksen Mustla vahel tiire

Kell on selline, et bussile on kiire

Bussis otsin vabasid toole

Istun maha ja sõidan kodu poole

Genry Järs

Grossi poe pirukad päästavad päeva

On varane esmaspäeva hommik. Päike juba kütab ja võilillelõhn tantsib ninasõõrmetes. Möödub esimene koolitund ja teinegi. Lõpuks hakkab kõht tühjaks minema ja tuleb mõte vaadata menüüd.

Menüü sosistab mulle kõrva: „Maksakaste! MAKSAKASTE!“ Pigistan silmad kinni ja katan kätega kõrvad ning lähen järgmisse tundi. Kolmas tund oleks nagu viis tundi kestnud, läbi ei saa. Kõht aga nõuab järjest rohkem ja rohkem. Lõpuks sai see maailma pikim ja piinarikkaim tund läbi.

Koridori peal tundsin puudet oma õlale, keerasin ümber ja nägin oma parimat sõpra. Ta pakkus välja minna Grossi poodi. Selles ei olnud küsimustki ja asusime teele. Ilm oli läinud nukraks, sadas vihma või isegi rahet natuke.

Poole tee peal läks sadu veel hullemaks ja tuul oleks peaaegu pikali puhunud. Mõne hetke pärast peatus meie kõrval üks auto. Vaatasin autojuhile otsa ja sain aru, et see oli üks meie õpetaja. Ta kutsus meid peale, sest ka tema oli teel sinna.

Jõudsime pirukaletini kiiremini kui kunagi varem ja saime autoga tagasi ka.

Daisy Koitmets

Mahajäetud Tünni kõrts

Mustla on väike kohake, aga tal on palju mälestusi.

Kunagi oli siin baar, aga kahjuks on see nüüd kinni. Seal toimusid peod, sinna tuli inimesi, kes tahtsid peomeeleolu tunda ja joomas käia. Ega see ei olnud selline baar, kus midagi ei juhtu. Seal toimusid kaklused ja tehti igasuguseid lollusi. Mis see pidu ikka on ilma joomiseta ja kakluset - need käisid selliste asjade juurde. Kui keegi peksa sai, siis asja eest, ja kui midagi uut toimus, oli seesama vend jälle kohal.

Kõrtsi ees käidi isegi rahvale oma autosid näitamas, et mida oskad, ja tehti rahvale kino, mis tavaliselt meeldis kõigile. Nüüd on see koht suletud ja selliseid asju Mustlas enam ei toimu.

Mustla tundub selline, et ei näe väga rahvast ja ei toimu midagi. Tooge Mustlasse tagasi vana baar, kus saab pidusid teha ja rahvas tuleb kokku jälle.

Tarvi Tinn

Mustla purskkaev

Mustla purskkaev on Võrtsjärve kujuga, põhjuseks võib olla see, et me asume Võrtsjärve lähedal. Sellise kujuga purskkaevusid Eestis ei ole rohkem. Iga kevad tulevad Tarvastu Gümnaasiumi abiturientid seda avama, talvel pannakse kinni. Purskkaev asub Mustla bussijaama ja turuplatsi vahel, kus kõik näevad seda.

Purskkaevu juures on ka Martin Kleini kuju, ta seisab käte peal. Talvel pannakse talle müts pähe, sall kaela ja sokid jalga. Purskkaevu visatakse münte ka.

Kristjan Igga

Bussijaam

Ma olen siin Tarvastus olnud juba väga pikalt. Kui täpsemalt öelda, kus ma olen, siis ma asun Mustlas apteegi ja perearsti keskuse kõrval. Otse mu ees, mis on mulle kogu aeg näha, on turuplats. Rahvakeeli kutsutakse mind Suureks Bussijaamaks. Põhiliselt, miks ma sellise nime sain, on sellepärast, et kõikidest Mustla bussipeatustest olen just mina see kõige suurem ja uhkem. Igapäevaselt on siin üsna rutiinne tegevus nagu igas teiseski bussijaamas ehk siis inimesed tulevad ja lähevad.

Aga mis minu üle-eestiliselt eriliseks bussijaamaks teeb, on see, et minu juures on filmitud muusikavideo. See muusikavideo oli minu meelest päris uhke, eriti veel sellepärast, et see tehti minu taustal. Sellist asja ei saa päris igaüks öelda! Selle video tegid siin Estoni Kohver ja Reket, just see on veel eriti vinge.

Lähiminevikust veel on see, et minu ette rajati purskkaev, mis on Vörtsjärvekujuline. Selle purskkaevuga on kohalikel ka uskumus, et kui sinna visata sisse münte ja siis midagi soovida, on tõenäoline, et su soov täitub.

Tauri Tuul

Tuletõrjетиги lugu

Mustla noortekeskuse taga asub tuletõrje veevõtutiik. Seal näeb tiik, kuidas õpilased iga päev pärast kooli noortekeskusesse lähevad. Talvel tuleb tiigile paks jää peale ja siis toimuvad kehalise kasvatuse tunnid seal peal uisutades.

Tiigil oleks ilmselt palju lugusid rääkida, kui see oleks võimalik. Tiigi ääres on ka palju muid tegelasi peale õpilaste, näiteks Mustla joodikud, kes veedavad seal nii päeva, kui ka õhtul oma aega.

Kord läksime oma klassi poistega sügise lõpus või talve alguses tiigi jää peale. Siis tahtis üks poiss tõestada, et tiigi jää on paks ja hakkas seal peal hüppama. Peale paari hüpet läks jää tema all katki ja ta kukkus sisse. Õnneks oli see kaldale päris lähedal ja ta sai sealt välja roomata. Ja see poiss polnud esimene, kes sealt läbi on kukkunud, ega ilmselt ka mitte viimane.

Seal tiigis leidub palju varandusi nagu näiteks joodikute hinnalisi asju, prügi, kalu ja isegi üks jalgratas on seal pikalt sees olnud. Sellest tiigist olen palju mööda käinud, sest sealt läheb ka üks mu koduteedest.

Tiigi taga on huvitav maastik, mis on puujuuri täis ja nende puude oksad, mis pea kohal ripuvad, moodustavad justkui tunneli. Loodus on tiigi ümbruses ilus ja rahulik, mis teeb sealt mööda kõndimise huvitavaks. Talvel on seal jää alla naljapärast rakette pandud, mis teevad pauku. Seal oleme isegi näinud, kuidas tiigi jää vahele on kala ära jäätunud.

Kaspar Järv

Soe järv

Olen siin ammu aegast saadik olnud koos oma toreda naabriga, kelleks on tiik. Terved põlvkonnad on käinud minu vees ujumas.

Mul on olemas eriti tore sild, kust paljudele meeldib vette hüpata, mis siis, et ta on veits mädanenud ja katki, aga mälestused säilivad ikka.

Minu vetes ujuvad erinevad kalaliigid, nagu näiteks haug ja ahven, kes inimesi üldse ei karda, kui ujumas käiakse. Lisaks on mul vetes ka veel vähid, kes ei karda varbast kinni võtta, kui segama lähed ja neile meeldib niisama elu rahulikult võtta.

Kõige enam käiakse minu juures suvel, kui nii väiksed lapsed kui ka vanemas eas inimesed käivad minu juures ujumas, võrkpalli mängimas, grillimas või kala püüdmas, nii paadiga kui ka ilma. Minu juures saab ka päikest võtta.

Minu ümber on majad, tankla ja Coop, kus hinnad ei ole just kõige paremad. Lisaks pakun ka riidekabiini ja igaks juhuks päästerõngast, sest kunagi ei tea, mis võib juhtuda ja parem on karta kui kahetseda.

Minu vesi on kas just mõnusalt soe või siis värskendavalt külm, mis palaval ilmal kõige enam loeb. Ma võin küll olla väike, aga pakun nii mõndagi toredaks ajaveetmiseks. Olen uhke enda üle, sest mul on oluline osa Soe küla ajalooos.

Kristen Sild

Minu Soe küla

Soe küla on minu sünnikoht. Olen seal elanud 17 aastat. Soe küla asub väga looduskaunis kohas. Metsad, puud ja põõsad on kõik oma tähendusega.

Siin on küll vähe rahvast, aga meid on piisavalt, et teha külaelu paremaks. Oleme oma külaga võitnud kolm aastat järjest külade päeval esimese koha. See tõestabki seda, et kui meid on vähe, ega see meid ei takista olla paremad kui teised külade päeval. Oleme aktiivsed, käime igasugustel üritustel ja esindame oma küla nii palju kui võimalik.

Soe küla saab kirjeldada kolme sõnaga: rahulik, vaikne ja ilus. Soel on ka väga ilus järv, kus kõik suvel ujuvad ja kaldal saab päevitada ja pidutseda. Jaanipäevadel teeme lõket. Kunagi ammu oli ka Soe järve jooks, kus osales palju inimesi.

Kaisa Piigli

Minu Tarvastu – põllud ja kalakohad

Tarvastu on mulle eelkõige koht kus ma saan teha seda, mis mulle meeldib. See on vaikne maakoht, kus on palju põlde, millelt tulnud vilju olen puhastanud ja kuivatanud, kärutanud kord lattu ja siis kuivatisse. Aastast aastasse olen neid samu põlde mustaks tõmmanud, sellel aastal ka mõned terad maha poetanud, et järgnev aasta saaks olla ka saagirohke.

Need sajad hektarid põllumaad on mulle tähtsad. Sealt saan omale vajamineva töörõõmu ja raha, millega teisi hobisid käimas hoida. Olen juba pikka aega huvi tundnud taimede vastu, eelkõige huvitavad mind viljapuud ja roosid, kuid viinapuud on ka tähtsal kohal. Sel aastal teen ka tutvust roniroosidega. Pakuti, kas tahan omale ei saanud, ei saanud ära öelda, muidu oleks nad lihtsalt ära visatud. Juurtega on küll nadid lood, aga eks paistab, kas asja saab. Tulevikus tahan ära proovida, kas on mul kätt ka pookimiseks.

Paratamatult minu vanusega kaasnevalt olen sunnitud ka aeg-ajalt läbi astuma kohalikust haridusasutusest Tarvastu Gümnaasiumist. Sellel asutusel on küll räbal välja nägemine, kuid siin sai kirjatarkus selgeks õpitud (peaaegu, vigu esineb endiselt)siit leidsin esimesed sõbrad ja ka mõni suurem lollus on kokku keeratud.

Kalal on ka mõned korrad käidud, õpetaja tahab hirmsasti teada saada, kus, aga seda ei reeda. Peamine püük toimub minu jaoks siiski talvel . Siis on aega ja pole ohtu ka, et palav hakkab ja solkkala on samuti vähem. Hommikul neljast jääle, poole kaheksani olen ja siis kooli. Vahel ei saagi saaki, aga püügirõõm on ka rõõm.

Selline see Tarvastu kant siis on. Kalapüügikohti avaldada ei tohi, muidu pole pärast enam kohta kus õnge leotada.

Rasmus Mirka

Avaldus

Mina, Tauno Kobin, olles täie mõistuse juures, annan teada, et Tarvastu on minu kodukoht. Tarvastu on koht, kus kasvasin üles ja kus plaanin veeta oma vanaduspõlve.

See on koht, mis annab paljudele peavarju ja siit on saanud alguse paljude tuntud inimeste teekond. Väga eriilmelised inimesed on just Tarvastust saanud tuule tiibadesse, nii üritan minagi saada tänu Tarvastule tuule tiibadesse. Tarvastu on koht, kus sind ei unustata, sa võid ära minna, aga tagasi tulles sind juba oodatakse.

Sellest lähtuvalt tahan anda tervele Eestile ja miks ka mitte tervele Maailmale teadmise, et Tarvastu on maailma parim koht, kus elada, kasvada ja surra. Nii et terve Eesti ja maailm teaks Tarvastut vähemalt järgmised 800 aastat veel.

Tauno Kobin

Kallis kodu Tarvastun

Mu palla jalapäka vasta lämmit muru
nüüd astu tiigi manu müüda tanumat.
Sääl vereva pujengi vasta palet suru
ja tõmba sõõrmisse ta (h)õngu magusat.

Om tiigin rohilese konna
Ja lendab tondi(h)obu pahinal.
Üüviul, mede mõtsa kuninganna,
ta kõrvan laperdeve (h)aava kahinal.

A pearan lää ma, latselatse kukil -
tuu porknit põllult, kardult, sibulit
ja maasikit. Triip(h)oonest edimese kurgi:
nuu latsile ju maitstva mõnusalt.

Om õide puhkend roosipeenar õuen,
kos lendab liblik, mesilane must.
Lüüb õitsma rõõm nii suur su põuen:
om parim kotus kallis kodu just.

Ja taluservan jaanitule platsin
om üles säetu lõkketule virn.
Mu kütsat koogi , pidulavva katsen
ää, parembaga pidupäevas` siin.

Mu Tarvastu, mu Mulgimaa ju kallid
ta kutsub kodu pidupäeva eel.
Kas olgu jaani-, jüripäev või jõulud
Om ütenkoon ju paremb, selge see.

Aime Mäeorg

See kõik kokku ongi Tarvastu

Igalühel meist on oma kodukoht, kuhu ulatuvad meie juured. Minul on selleks kohaks Tarvastu. Olen elanud siin terve oma elu, omandanud haridust ja leidnud sõpru. Millised inimesed, kohad, lood ja traditsioonid teevad Tarvastust sellise Tarvastu, nagu ta hetkel on?

Kindlasti pakub Tarvastule enim väärtust Tarvastu gümnaasium varasemate nimetustega: Tarvastu Poeglaste Kihelkonnakool, Tarvastu Kõrgem Algkool, Mustla Algkool ja alles 2000. aastal nimetati ta selle nimega, mida minu generatsiooni noored teda enim tunnevad. Aga miks ma julgen väita, et just kool pakub Tarvastule enim väärtust?

Mina näen seda asja nii, et haridus on iga koha, valla alus, kui puudub kvaliteetne haridus, ei soovi pered elada kohas, kus kooli jõudmiseks peab iga päev paarkümmend kilomeetrit maha sõitma. Ka noortel endil on parem, kui sõbrad tulevad samast kohast, kus nad ise elavad.

Teine hea asi Tarvastu puhul on kindlasti sportimisvõimalused. Pole ühtegi teist nii väikest valda või kohta, kus pakutaks nii häid sportimisvõimalusi. Meil on oma staadion, kunstmuruväljak, sisejõusaal, välijõuala, discgolfi rajad ja skeitpark. Ka sellised asjad loovad tegelikult Tarvastule parema väärtuse, miks tahavad näiteks noorpered siia kolida või üleüldse, miks inimestele meeldib siin elada. Sport ühendab inimesi, ühendab kogukonda ja teeb inimesi õnnelikumaks.

Tarvastu on tuntud ka oma kultuuriloo poolest. Laiakivi, Vanapagana kivi, ordulinnuse varemed, pühapaigad - kõikidel nendel kohtadel on Tarvastu jaoks oma lugu või pärand meile kaasa anda ja minu meelest tuleks selliseid paiku rohkem austada ja meeles pidada, et nad ei kasvaks võssa ega unustataks. Lisaks sellele on Tarvastust pärit palju inimesi, kes on olnud edukad nii Eestis kui ka rahvusvaheliselt, näiteks Ants ja Juhan Simm, Martin Klein, Aino ja Jaan Tamm ja Hendrik Adamson. Ka nemad on toonud Tarvastule kuulsust juurde. Martin Klein, maadleja, oli ESIMENE eestlane, kes võitis olümpiamängudel medali, lisaks sellele on ta kantud ka Guinnessi rekordite raamatusse kui kõige pikema maadlusmatši võitja olümpiamängudel (11:40).

Remo Ütsik